

Den verdige mottakelse av nattverden

I skjærtorsdagens aftenmesse minnes vi at vår Herre innstiftet nattverdets sakrament. Aftenmessen innleder det hellige *Triduum*, tre hellige dager bestående av skjærtorsdag, langfredag og påskenatt som sammen utgjør en stor gudstjeneste som feirer påskens allerhelligste mysterier.

Skjærtorsdagens aftensmåltid er helt grunnleggende forenet med langfredagens korsoffer og påskenattens oppstandelse. Pave Benedikt XVI påpekte tydelig at det ene mysterium kan ikke skilles fra de andre, ei heller kan man forstå ett av dem uten de andre to. Skjærtorsdag peker mot korset, korsets formål blir tydelig i oppstandelsen, og påskemorgens glede er en av gavene skjærtorsdagen gir oss i messen.

Den hellige skrift forteller oss at på skjærtorsdag, dagen før han skulle lide korsets død, var Jesus samlet til påskemåltidet med sine disipler. Ved måltidet tok Jesus brød og kalken med vintreets frukt og takket Faderen for alle hans rike gaver. Deretter uttalte Jesus over brødet: «... dette er mitt Legeme», og så over vinkalken: «... dette er mitt blods kalk, den nye og evige pakts blod ... Gjør dette til minne om meg» – de samme ord vi hører hver messe.

Ved disse ordene «innstiftet vår Frelser det eukaristiske offer av sitt legeme og blod. Det var for å føre videre korsofferet ned gjennom tidene inntil hans komme, men også for å betro Kirken ... det synlige minne om hans død og oppstandelse» (*Sacrosanctum Concilium*, 47). De nordiske biskopene har videre påpekt at i vår deltakelse i nattverden «møter vi den levende Kristus ... Når vi deltar i eukaristifeiringen, tar Kristus oss inn i sitt frelsesverk».

I dets meget tydelige læreuttalelse om nattverdets sakrament, forklarer Tridentinerkonsilet at i kommunionen mottar vi «vår Herrens sanne legeme og sanne blod, forenet med hans sjel og guddom» (13. sesj, dekret). Å gå til kommunion er dermed å ta imot Herren. Det er derfor viktig at vi sørger for at vår kommunionsgang er verdig og vitner om vår faste tro på nattverden som Herrens sanne legeme, blod, sjel og guddom. Hvordan gjør vi dette? Jeg tillater meg å peke på fire forhold:

- 1) For å motta kommunionen må vi være i «nådens stand». Det betyr å være uten alvorlige synder. Enhver katolikk som bærer på en alvorlig synd, skal gå til skrifte før han eller hun mottar nattverden. Er det ikke tid til skriftemål skal man avstå fra å motta nattverden. Her er det nærliggende å understreke at «søndagsplikten» er *ikke* å motta kommunion, men å delta i messen (noe man kan uten å motta nattverden).
- 2) For å motta kommunion må vi ha overholdt den eukaristiske faste. Det betyr at vi har avstått fra mat og drikke i minst én time før vi mottar kommunionen. Jeg inviterer alle til å vurdere å begynne denne faste én time før messen begynner, som et uttrykk for vår tro og forsakelse i møte med nattverden.
- 3) For å motta kommunion bør vi samle oss og rette vår sjel og vårt sinn mot Herren. Det betyr stillhet og bønn i forkant av messen. Kirkerommet skal derfor være preget av ro før enhver messefeiring. Enhver bør komme til kirken i slik tid at man kan knele i

bønn – i takknemlighet og lovprising – og dermed begynne vår inngang i messefeiringen også før denne begynner med sakristiklokkens klang.

- 4) Å motta kommunionen på verdig vis kommer særskilt til uttrykk ved den konkrete måte vi tar imot Jesu legeme. Å gripe etter Jesu legeme, å gripe det ut av prestens hånd, å gå av gårde med Jesu legeme, eller å spise det ut av vår håndflate er ikke riktig. Kommunionen skal mottas direkte på tungen («i munnen») eller ved å bli lagt i våre utstrakte hender, en hånd i den annen, og derfra fører vi Jesu legeme til vår munn. Dette skal skje foran presten, ikke på vei bort fra ham eller lengre borte.

Jeg avslutter med ordene fra skjærtorsdagens prefasjon: «Hans legeme som ble ofret for oss, gir oss styrke; hans blod som ble utgydt for oss, gjør oss rene, hver gang vi tar del i dette hellige måltid».

(Sign)

+Fredrik Hansen

KOAJUTORBISKOP